

מסורת הש"ס

(א) פוטה יב. (ב) לקמן קנב. (ג) ינכות עמ. (ד) (לקמן) קבא. תפנית ל: (ה) (בראשית מז.) (ו) (שם טו.) (ז) (שם כא.) (ח) (שם כה.) (ט) (שם מז.) (י) (שם טו.) (יא) (שמות י.) (יב) (שם.) (יג) (שם יז.) (יד) (שם טו.) (טו) (לא נמצא בכל הש"ס אלא בחומשם סוף כריתות).

תורה אור השלם

וְהָיָה אִשְׁתְּךָ עִמָּךְ וְיֹכֵד
 תָּלַד אִשְׁרֵי יְהוָה וְהָיָה
 לְלֹד מִבְּרִיתִים וְזֶה
 לְעִמָּם אֶת אֲחִיר וְאֵת
 מִשְׁהוּ אֶת מִוֶּלֶד אֲחֵיהֶם
 מִבְּרִית בְּרִית
 2 וְיָלַד אִשְׁתְּךָ לְךָ בֶּן
 אֶת בְּרִית לֹד מִבְּרִית
 3 מִשְׁהוּ עֲקֵרֶת הָיְתָה
 הָרְבִים שִׁמְחָה וְזֶה
 הָיְתָה
 4 וְהָיְתָה מִשְׁחָה לְרֵעֶה
 וְהָיְתָה מִשְׁחָה וְזֶה
 עֲלֵמָה לְבִי דִרְיוֹן
 לְעִמָּם
 5 וְזֶה הָיְתָה אִשְׁתְּךָ
 לְבִית עֲלֵמָה לְאִמּוֹ לְעִמָּם
 בְּעִינֵיהֶם הָיְתָה לְעִמָּם
 אֶת מִשְׁחָה מִשְׁחָה אֲבִירִים
 הָיְתָה מִשְׁחָה

מספרו לו 1
6 אמר אלעזר לדרתוב
כל אשר אשר יקרב ממני
ירבעם אל הקושיש אשר
קיושש בני ישראל לו
וטעאזא עליו ונרתה
העשב הודא מלפני אב
ויקרא ב 1
7 וקל בתי דישת יתח
ממטות בני ישראל לאחד
משמטות מטה אביה
ותהי לאשת יעקב
בני ישראל אשר נתת
אביה
8 ובר אל אהרן ואל בני
ואל בני ישראל ואמרת
אלהים ה' תרץ אשר עד
לו יאמר
9 ואל חבור עד את
ובחורים לשעירים אשר הם
ועם אחריהם וקח עולם
ותקח את חתם לדרתוב:

הגהות הב"ח

(ב) רשעים ד"ה אשר
ילדה ימי' שנה אלא כל
זמן: (ג) ד"ה נחמיה וכו'
למשולח כבנות צלפחד
הסיד:

מוסף רש"י

[illegible]

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קב.

ה' בת אשה הוה ליה למיכת. ומגן דבת מאה ושלשים היתה: דאמר ר' חמא בר חנינא. לקמן יעשים ויפטרון חי אתה מואל אלף שעשים חסר אחת ועל זו א"ר חמא בר חנינא זו יוכבד כ' ובת לוי והא דלא קחשיב לה בדידא לפי שלא באה למצרים אלא בבטן אמה ולידתה בין החמומות כלומר בזה קאמר נמי בין החמומות גבי לידתה: אשר ילדה. קרא ימלא הוא דהא כבר כתיב (ומגיד כו) בת לוי

מתיב דבה אמור אלהים
לשכנ"א דמה תרין לקשות
מבנייתא מקרא הוה ליה לאקשות
דכתיב לא חסוד נחלה ואומר
י"י דהיא עשה טובה קמ"ל:
שהפכת

ה' אפשר בת מאה ושלשים שנה וקרא לה
בת י"דאמר ר' חמא בר חנינא זו יוכבד
שהוורתה בדרך וגולדה בין החמומות דכתיב
אשר ילדה אותה ללוי במצרים לידתה
במצרים והורתה שלא במצרים ואמאי קרו
לה בת אמר רב יהודה בר זבידא מלמד
שגולדו בה סימני נערות נתעדן הבשר

תתפשטו הקמטין וחזר היופי למקומו י'קח ויחזור מיבעי ליה אמר רב יהודה
בר זבידא מלמד שעשה לה מעשה לקוחין הושיבה באפריון ואהרן ומרים
משוררים לפניו ומלאכי שרת אומרים יאם הבנים שמחה להלן מנא הכתוב
דרך גדולתן וכאן דרך חכמתן מסייעא ליה לרבי אמי דא"ר אמי יבישיבה
הלך אחר חכמה במסיבה הלך אחר זקנה א"ר אשי ייהוא דמפליג בחכמה
יהוא דמפליג בוקנה תנא רבי רבי ישמעאל בנות צלפחד שקולות היו שנאמר
ותהייתה היתה אוחה לכולן אמר רב יהודה אמר שמואל בנות צלפחד הותרו
להנשא לכל השבטים שנאמר למוב בעניניהם תהיינה לנשים אלא מה אני
מקיים יאך למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים עצה טובה השיאן הכתוב
שלא ינשאו אלא להגון להן מותיב רבה אמור אליהם לאותן העומדים על
הר סיני לדורותיכם אלו דורות הבאים אם נאמר אבות למה נאמר בנים ואם
נאמר בנים למה נאמר אבות מפני שיש באבות מה שאין בבנים ויש בבנים
מה שאין באבות באבות הוא אומר וכל בת יורשת נחלה והרבה מצות
נצטוו בנים שלא נצטוו אבות והא מפני שיש באבות שאין בבנים ויש בבנים
מה שאין באבות הוצרך לומר אבות הוצרך לומר בנים קטני מידה באבות
הוא אומר וכל בת יורשת נחלה הוא מותיב לה והוא מפרק לה לבר מכנות
לצלפחד אמר מר באבות הוא אומר וכל בת יורשת נחלה באבות אין
לכבנים לא מאי משמע אמר רבא אמר קרא זה הדבר ידבר זה לא יהא נהג
אלא בדור זה אמר ליה רבה זוטרי לרב אשי אלא מעתה זה הדבר שחשומי
חוץ הכי נמי דלא יהא נהג אלא בדור זה שאני התם דכתיב לדורותם

ועדיין לא נולד היתה היא נביאה שנבצאה על משה שעמד להוולד: **מפוררין**. ממך שמחה שמה
מח (נ) לדעה מה יעשה לו מה יהיה סוף נבואתה כדאיחא בטוסה (דף ג'): **לכלן**. כשישאו בנות ללפחד
יבירה (נביאה טט): **וכלן**. כשעמדו לפני משה דרך כחמתם כסדר שהן כחמות וזו יומת מזו ארקימן
גלה. ומקבצא אמרי' היה להן ליקא קרלי אסדרי: **שיבש**. בין לרין בין לשאר ישיבות על מורה מושיבין
קמיה שהסכם מופלג מכל חזיריו בחכמה שחכם הוא מאד אבל כשביל שהוא חכם מעט מן
הוא חכם קלף. ומכנות לפחד איכא למילף דבגי שילתה דרין מקדיס הכבוד בחכמה תחלה:
והוא דמפליג. ההכם בחכמה אז הלא אחר החכמה ולא אחר זקנה: **והוא דמפליג בוקא**:
סחה יותר מן ההכם ואע"י. דמופלג הלא חכם בחכמה וכגון שזקן חכם קטא אבל אלו אינו
לכבדו. שמעינן מהכא דהכם מופלג חזקן מופלג שאינו חכם כל כך כחבור ישיבה הלא אחר
נ בחכמה הלא אחר זקנה והיכא דהכם היו מופלג בחכמה והזקן אינו מופלג בוקא ככ"מ
דזקן היו מופלג בוקא וההכם אינו מופלג בחכמה בכל מקום הלא אחר זקנה ואשיליו
שהבזקן חכם יותר ממנו. והיכא דלא מופלג לא הלא בחכמה ולא הלא בוקא זקנה עניני
אש' והוא דמופלג בחכמה והוא דמופלג בוקא דהיכא דהו חזיריו מופלגין הולכים ישיבה
היכא דלא הו חזיריו מופלגין לא הלא ולא הלא הולכין בכל מקום אחר אחר מן ומדלא
הזקן דכשביל שהכבוד חכם קטא יותר ממנו אין לו לבייש את הזקן וההכם אינו בוש כז
קמו דבשקין לו כבוד: **שקולות היו**. ולכן פעמים שהקדים זו לזו ופעמים איפכא כדדרשינן
הוא משה ואהרן מלמד שקולין היו ולא כפישיה לר' אחי: **והשינו**. מיותר אמר דמאי
הורא. אע"פ ששאר בת יורשה נחלה נקשרה: **על עובדה**. ואינה מנות עשה: **אמר אליהם**
עם כל הקדשים אשר יקדיש בני ישראל לה' תעובדה עליו: **אמר אליהם**. היינו לאותן
מכאן תלמוד לשאר מנות האמורות בצורה סתם שנאמרו בין לנזבות בין לדורות הבאין: **וכל**
נקמה אבל לדורות הבאין ליכא איסור הסתם נחלה: **נעשו בנים**. מנות התלויים בארץ
בסבה ונזבות וכן הרבה: **הוארן לומר לנזבות והוארן לומר לבנים**. שאם נכתב סתם ולא
ליה אפוא מדלא דבר כי תנזרו לומר כשאר מנות האמורות לבנים אז נמי היו ילדיהן
וחומר מאח' מנחות המפורשות לבנים או לנזבות והיו אוקימנא ליה בנחת מהן להכי בחיבי
הם תחתיות שניהם בין בנינים בין בנזבות עד שפירט לך הכתוב כי תנזרו או יכתוב
קמן: **לכר מכנות לפחד**. דהאי וכל בת יורשה נחלה לאז אבנות לפחד אש' דהא גלי
מאי **שמע**. דהאי קרא לה שמעתי אלף בנאות הדור: **זה הדבר**. אשר איה' לבנות
הא' זה לאז אבנות לפחד קאי אלף אוכל בת יורשה נחלה דכתיב בתריה ולא תסוב
חוק. זה הדבר אשר איה' איש איש ממני ישראל אשר ישפט שור או כבש או עז
ט' חוק אלף אחיו דבר כלבד: **שאי הסם**. דכתיב חוקת עולם תהיה זאת להם לדורותם:
זה

21

עין משפט
גר מצוה

לֹא אֵב טוֹשׁ"ע י"ד פ"י
חמד סע"י יח (גכז)
אלמס קידושין פ"א ד'
רמז:

רבינו גרשום

[illegible]